

- Komisja Odwoławcza SRB popełniła błąd, nie wyłączając w sposób bezwarunkowy jakiegokolwiek możliwości powołania się na art. 4 ust. 1 lit. a) tiret czwarte rozporządzenia (WE) 1049/2001.
- Komisja Odwoławcza SRB popełniła błąd, nie wyłączając w sposób bezwarunkowy jakiegokolwiek możliwości powołania się na art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1049/2001.
- Komisja Odwoławcza w sposób nieprawidłowy zinterpretowała art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001, dokonując zbyt szerokiej wykładni.

3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem dorozumianej odpowiedzi odmownej.

- SRB naruszyła obowiązek wydania decyzji w terminie określonym w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) 1049/2001. Stanowi to odmowę dostępu zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) 1049/2001. Odmowa jest niezgodna z prawem z powodu wiążącego charakteru decyzji Komisji Odwoławczej SRB. Jest ona bezprawna również dlatego, że nie zawiera ona żadnego uzasadnienia.

Skarżący podnosi również zarzuty dotyczące sprzeczności z art. 20 i 21 ust. 4 regulaminu postępowania Komisji Odwoławczej oraz z art. 85 ust. 8 i art. 86 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w wykładni dokonanej przez SRB.

-
- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. 2014 L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2023 r. – D’Agostino/EBC

(Sprawa T-326/23)

(2023/C 278/36)

Język oryginału: włoski

Strony

Strona skarżąca: Aldo D’Agostino (Neapol, Włochy) (przedstawiciel: M. De Siena, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- ustalenie i stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Europejskiego Banku Centralnego (EBC), reprezentowanego przez prezes Christine Lagarde:
 - a) ze względu na to, że w odniesieniu do finansowych papierów wartościowych należących do Aldo D’Agostino, znanych jako SI FTSE.COPERP, udokumentowanych i opisanych w skardze, spowodował spadek wartości poprzez odnotowanie straty wynoszącej 626 134 EUR, odpowiadającej 90,84 % całkowitej wartości zainwestowanego kapitału, równej 689 259 EUR, ponieważ w dniu 12 marca 2020 r. Christine Lagarde, jako prezes EBC, wypowiadając słynne zdanie: „Nie jesteśmy tu po to, aby ograniczać spready, nie jest to zadaniem EBC”, spowodowała znaczny spadek wartości papierów wartościowych na wszystkich giełdach świata, a na giełdzie w Mediolanie o 16,92 %, wyrażony w procentach niespotykanych w historii tej instytucji i innych giełd światowych, komunikując na konferencji prasowej całemu światu, że EBC nie będzie już wspierał wartości papierów wartościowych emitowanych przez kraje znajdujące się w trudnej sytuacji, komunikując tym samym całkowitą zmianę orientacji polityki pieniężnej przyjętej przez EBC w czasie, gdy przewodniczył mu poprzedni prezes Mario Draghi, którego kadencja zakończyła się w listopadzie 2019 r.;
 - b) ze względu na to, że poprzez takie zachowanie i w wyniku wspomnianego wyżej drastycznego spadku indeksu giełdy w Mediolanie spowodował obniżenie wartości aktywów skarżącego;

- c) ze względu na spowodowanie szkody majątkowej w wysokości 626 134,29 EUR w postaci rzeczywistej szkody oraz 813 464 EUR w postaci utraconych korzyści;
- d) ze względu na wyrządzenie w ten sposób skarżącemu szkody majątkowej w całkowitej kwocie 1 439 598 EUR;
- e) ze względu na spowodowanie szkody niemajątkowej związanej z cierpieniem psychicznym skarżącego i jej rodziny oraz z naruszeniem jej czci, dobrego imienia oraz tożsamości osobistej i zawodowej, oszacowanej na 500 000 EUR;
- f) ze względu na spowodowanie szkody polegającej na utracie szansy;

W konsekwencji:

- zasądzenie od EBC, w osobie prezesa pro tempore, naprawienia szkody majątkowej, na którą składają się rzeczywista szkoda i utracony zysk, szkoda niemajątkowa i szkoda z tytułu utraty szansy na rzecz skarżącego Aldo D'Agostino, oszacowane zgodnie z kryteriami wskazanymi w odpowiednich rozdziałach i punktach niniejszej skargi, poprzez zapłatę skarżącemu następujących kwot:
 - 1 439 598 EUR tytułem szkody majątkowej;
 - 500 000 EUR tytułem szkody niemajątkowej; a w związku z tym zapłatę całkowitej kwoty 1 939 598 EUR z kwoty, ustalonej przez Sąd na zasadzie słuszności jako odszkodowanie za utratę szansy; oraz
 - zasądzenie zapłaty odsetek za zwłokę naliczanych od dnia 12 marca 2020 r., to jest od dnia zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę, do dnia rzeczywistej zapłaty odszkodowania;
 - tytułem żądania ewentualnego – zasądzenie na rzecz Aldo D'Agostino od EBC, w osobie jego prezes pro tempore, w odniesieniu do wyżej wymienionych poszczególnych rodzajów szkody, zapłaty kwot w innej wysokości, które zostaną ustalone w toku postępowania, w zakresie uznanym za słuszny, w tym poprzez sporządzenie opinii biegłego zarządzonej przez Sąd zgodnie z art. 70 regulaminu postępowania przed Sądem.
- Ponadto zasądzenie odsetek za zwłokę, które będą naliczane od dnia 12 marca 2020 r., czyli od dnia zdarzenia wywołującego szkodę, do czasu faktycznej wypłaty odszkodowania.
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący odpowiedzialności EBC na podstawie art. 340 akapit trzeci TFUE i art. 2043 Codice civile italiano (włoskiego kodeksu cywilnego) za szkodę majątkową i niemajątkową poniesioną przez skarżącego. W zarzucie tym wskazuje się na wysokość poniesionej szkody;
2. W ramach zarzutu drugiego wyjaśniono znaczenie szkody majątkowej, niemajątkowej i szkody z tytułu utraty szansy, którą skarżący miał ponieść, oraz wyjaśniono zasady zastosowane do jej ustalenia;
3. Zarzut trzeci dotyczący zasad określonych w orzecznictwie Unii, w szczególności w wyrokach z dnia 28 października 2021 r., Vialto Consulting/Komisja (C-650/19 P, EU:C:2021:879); z dnia 9 lutego 2022 r., QI i in./Komisja i EBC (T-868/16, EU:T:2022:58); z dnia 21 stycznia 2014 r., Klein/Komisja (T-309/10, EU:T:2014:19).

Wyjaśniono warunki, które muszą zaistnieć, aby powstała odpowiedzialność pozaumowna instytucji Unii względem obywatela Unii Europejskiej i podniesiono, że warunki te są spełnione – w oparciu o załączoną do skargi opinię biegłego, w której ten również stwierdził ich spełnienie – porównując przepisy Unii dotyczące EBC, jego organów i zadań.

Wskazuje się na naruszenia przepisów prawa pierwotnego i wtórnego Unii, jakich miał dopuścić się EBC, a także na naruszenia i nadużycie uprawnień, jakich miała się dopuścić prezes EBC.

Zarzuca się naruszenie art. 127 TFUE, zawartego w jego rozdziale 2, zatytułowanym „Polityka pieniężna”, art. 3, 10, 11, 12, 13 i 38 statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, a także art. 17 pkt 17.2 i 17.3 regulaminu przyjętego decyzją EBC z dnia 19 lutego 2004 r. ⁽¹⁾, popełnionego w dniu 12 marca 2020 r. przez EBC, w osobie jego prezes;

4. Zarzut czwarty określa, uzasadnia i dokumentuje szkodę majątkową poniesioną przez skarżącego (szkoda rzeczywista i utracona korzyść);
5. Zarzut piąty dotyczy ustalenia wysokości, uzasadnienia i udowodnienia szkody związanej z cierpieniem psychicznym i naruszeniem dobrego imienia oraz tożsamości osobistej i zawodowej;
6. Zarzut szósty dotyczy wyjaśnienia, uzasadnienia i udowodnienia – w drodze domniemania oraz w drodze obliczenia prawdopodobieństwa – szkody polegającej na utracie szansy, której wysokość, zgodnie z żądaniem skarżącego, należy ustalić na zasadzie słuszności;
7. Zarzut siódmy dotyczy zasad wypracowanych w orzecznictwie Unii dotyczącym szkód niemajątkowych wyrządzanych obywatelom Unii przez jej instytucje, w szczególności w wyroku z dnia 12 września 2007 r., Combescot/Komisja (T-250/04, EU:T:2007:262).

⁽¹⁾ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego 2004/257/WE z dnia 19 lutego 2004 r. przyjmująca Regulamin Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/2) (Dz.U. 2004, L 80, s. 33), zmieniona decyzją Europejskiego Banku Centralnego EBC/2014/1 z dnia 22 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 95, s. 56).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2023 r. – Aquind/ACER

(Sprawa T-342/23)

(2023/C 278/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aquind Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Goldberg, Solicitor, E. White i J. Bille, adwokaci)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że (i) niektóre działania Agencji były niezgodne z prawem i że działania te wyrządziły skarżącej szkodę, którą Agencja jest zobowiązana naprawić, lub (ii) ewentualnie, że decyzja Agencji wyrządziła skarżącej szkodę, którą Agencja jest zobowiązana naprawić;

w rezultacie uznanie, że Agencja jest zobowiązana do naprawienia skarżącej szkody wyrządzonej połączeniu międzysystemowemu AQUIND przez niezgodne z prawem zachowanie Agencji, która to szkoda obejmuje:

- utracone koszty poniesione od momentu rozpoczęcia niezgodnego z prawem zachowania;
- utratę dotacji z instrumentu „Łącząc Europę”;
- koszty bieżącego zaangażowania regulacyjnego; oraz
- utratę zysków wynikającą z opóźnień;
- nakazanie stronom, aby w ciągu trzech miesięcy doszły do porozumienia w sprawie dokładnej kwoty odszkodowania lub aby przekazały Trybunałowi swoje szacunki, tak aby umożliwić Trybunałowi ustalenie kwoty odszkodowania, które Agencja ma zapłacić; oraz
- obciążenie Agencji kosztami niniejszego postępowania.